

Text 1

Ur Beckomberga Av Sara Stridsberg

När jag var barn lekte jag i Observatorielunden medan du låg och sov ruset av dig i skuggan. Det såg ut som om du drömde mardrömmar där du låg ihopkrupen i fosterställning i gräset, som om någonting jagade dig inuti drömmarna. Det hände att vi fick komma in i Observatoriet och titta på stjärnorna i en stor stjärnkikare. Plötsligt var hela himlen i rummet, en känsla av att ha lämnat jorden bakom oss. Inför stjärnorna spelade det ingen roll vilka vi var, att mamma hade rest bort igen, att vi var ensamma i staden, du och jag, att du drack hela tiden. Jag antar du var full för att du behövde det, och när vi stod inför den vida himlen i Observatoriet var det som om vi var de enda levande människorna kvar på jorden och du sa att min stjärna skulle lossna från himlen en dag och falla ner till mig på marken, att allt skulle bli mitt som jag önskade mig, att jag bara måste veta vad jag önskade mig. Och nu skakar din kropp igen. Jag har stoppat min tröjärm i munnen på dig i väntan på att läkarna ska komma. Och nu gråter du, blind för allting omkring dig, blind för oss. Allt du ser är spindlarna och kräldjuren du försöker riva bort från din kropp. Ser du verkligen inte träden?

Texten kan ha bearbetats för att passa auditionsituationen

